

TEMNÁ NEW ADULT FANTASY PRO FANOUŠKY SARAH J. MAAS

*vládce hvězdné
oblohy*

LAURA THALASSA

Na
parchanta
taky
občas
sedne
šťestí

*vládce hvězdné
oblohy*

LAURA THALASSA

**KNIHY LAURY THALASSY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Handlír

Rapsodie
Neznámý žalm
Temná harmonie

Vládce hvězdné oblohy

Připravujeme

Jezdci apokalypsy

*vládce hvězdné
oblohy*

LAURA THALASSA

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Laura Thalassa, 2017 / 2022

Translation © Alžběta Lexová, 2023

Cover © Dayna Watson, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-558-6 (pdf)

Prolog

Larissa

Před 270 lety

Nebudu jako ostatní.

Obklopují mě ženy s bystrými očima a prolhanými úsměvy. Čas a zkušenosti je proměnily v zahořklé bytosti. Nedivím se jim. Nejspíš bych dopadla stejně, kdybych musela znovu a znovu spát s vrahem svého dítěte. Přes veškerou lítost, kterou k nim cítím, jim ale nevěřím. Kdyby věděly, k čemu se chystám, bez váhání by mě udaly.

Útěk jsem si dobře naplánovala. Počkám na nejhlubší noc. Manžel si pro mě jako obvykle přijde a se vzrušením v očích mě odvede z harému do svých komnat. Až se vrátím, budu se drhnout tak dlouho, dokud ze sebe nesmyju jeho pach.

A potom budu čekat.

Ležím s hlavou na polštáři a tiše naslouchám šepotu ostatních konkubín v místnosti. V duchu děkuju Nehynoucím bohům, že mě výcvik naučil spíš poslouchat než mluvit. Jediné prořeknutí by zničilo celý můj plán.

Tajemství nejlíp jedna duše chrání. Kolikrát jsem to králi stínů šeptala do ucha? Považoval to za koketní poznámku, ale brzy zjistí,

že to byl celou dobu můj malý soukromý vtípek a on se nechal napálit.

Čekám, dokud všechny ženy neusnou, a pak čekám dál.

Konečně nastane moje chvíle.

Posadím se a z těsného živůtku noční košile vytáhnu flakonek s lektvarem. Tenhle nepatrný doušek mě stál čtyři sta let života.

Ale jinak to nešlo.

Zaryju nehty do korku a vytáhnu ho. Lektvar voní jako hlína po dlouhém dešti. Vždycky jsem si tu vůni spojovala s nadějí, protože je známkou toho, že se bouře už přehnala.

Váhám jen vteřinku. A potom flakonek zvednu a na jeden lok jeho obsah vypiju.

Lektvar začne účinkovat až po chvíli. Usměju se. Ruka, v níž stále svírám prázdnou fiolu, mi pomalu mizí před očima. Lahvička mi vyklouzne z prstů. Zavřu oči. Zbytek mého oblečení a příkrývky na posteli mnou zničehonic *propadnou*.

Potichoučku vyklouznu z lůžka. Vzduch mě studí na nahé kůži. Ačkoli... ze mě vlastně nezbyla ani ta kůže. Jsem nehmotná jako myšlenka. Zkusmo zvednu ruku ke své tváři, ale prsty projdou skrz. Jako by se o mě otřel vítr. Nebo přízrak. Sevře se mi žaludek.

Zabralo to.

Jsem nehmotná.

Konečně.

Tohle mě stálo čtyři sta let života.

Kéž bych mohla vidět, jak se bude ten parchant tvářit, až zjistí, že jsem zmizela.

Vznesu se nad postel a rozhlédnu se po sdíleném pokoji. Přejíždím pohledem měkké postele a křehké ženy v nich. Už mezi ně nepatřím.

Chvála Matce a Otcí.

Jemně kloužu vzduchem k oknu a moje tělo jím bez odporu projde. Zašklebím se. Není to vyloženě nepříjemný pocit, je jen zvláštní.

Stoupám a vzdaluju se, dokud se město pode mnou nepromění v moře blikajících světýlek. Z výšky vypadá Somnia krásně. Náhle mi už nepřipadá jako klec.

Když mi město zmizí z dohledu úplně, poprvé se odvážím zasmát. A najednou nedokážu přestat.

Přelstila jsem svého manžela. Kolik lidí tohle může říct?

Zvednu oči ke hvězdám a smích mi odumře na rtech. Miliony světel, každé jako maličký maják zářící v hutné tmě.

Naplní mě naděje.

Jak se dá bojovat s temnotou? Nedovolte jí zadusit vaše světlo.

Nechávám se unášet větrem. Víím, že mě nakonec donese do cíle.

Sem tam mě minou štěbetající bludičky a párkrát zahlédnu mezi mraky křídla milenců, kteří si dali dostaveníčko na obloze.

Kdysi dávno bych při pohledu na ně něco cítila – snad jakýsi stesk –, ale teď necítím nic.

Manžel ve mně podobné emoce dočista zahubil.

Mnohem víc mě trápí osamělé páry křídel, které občas zahlédnu. Že by po mně vojáci už pátrali?

Při plánování útěku jsem si uvědomovala, že za sebou chci nechtě zanechám stopy. Noční košili a prázdný flakonek. Jediné přičichnutí a strážé budou mít hned jasno v tom, co jsem vypila a jak jsem uprchla.

Můj zvrácený, popudlivý manžel to nenechá jen tak. Pýcha mu to nedovolí.

Pluju vzduchem snad celé hodiny a pak konečně začnu klesat. Ve vzduchu se zatřpytí moje paže. O několik vteřin později se zcela zhmotní a spolu s ní i zbytek mého těla. A náhle už se nevznáším, ale padám.

Zachvátí mě panika. Než mě však stačí zcela ochromit, objeví se mi za zády křídla. Tenounká, třpytivě nafialovělá křídla. Zachytí poryv větru a zbrzdí můj pád. Padám z oblohy do nižší výšky, kde je o něco hutnější vzduch.

Teprve tam se zastavím.

Na holé kůži mě studí noční vzduch. Jsem úplně nahá, zakrývají mě jen ebenové prameny po pás dlouhých vlasů, které se jemně vlní ve větru.

Musím si sehnat oblečení a přístřeší a nikdo mě přitom nesmí vidět.

Dopadení by znamenalo smrt. Jistou a velmi pomalou smrt. Manžel není proslulý svou laskavostí.

Zvednu ruku k břichu.

Zabil by mě tak či onak.

Zhluboka se nadechnu a zadívám se k obzoru. Tam v dálce leží Barbos, Město zlodějů. A za ním...

Domov.

ČÁST PRVNÍ

*na počátku
byla temnota*

Kapitola první

Levoboček

Před 257 lety

Bastard.

Bastard. Bastard. Bastard.

Odporné slovo, které nenávidím o to víc, že mu nemůžu uniknout.

Slyším, jak si ho lidé špitají za mými zády, vidím ho v jejich očích. Cítím ho v zapáchajícím dechu místních dětí, které mě kvůli němu rády pošťuchují. Klouby prstů mám ztvrdlé puchýři z bezpočtu rvaček za vlastní čest.

Ale úplně nejhorší je, když ho lidé používají jen tak mezi řečí.

„*Ten Flynnovic kluk zase zbil mého syna.*“

„*Kdo?*“

„*Však víš, ten hubený bastard.*“

„*Jo, tenhle. Jasně.*“

To slovo je jen o ždibec lepší než *otrok*. A já ho musím nosit jako nějaké znamení hanby.

Proplétám se jeskynními tunely Arestysu a cestu mi osvětluje mihotavý plamínek jediné svíčky. Ne že bych to potřeboval. Ve tmě vidím dobře, se světlem i bez něj.

Před oprýskanými dveřmi našeho obydlí klesne moje nálada pod bod mrazu. Bastard živořící na nejhorším místě nejchudšího z plovoucích ostrůvků.

Matka se ještě nevrátila z práce, a tak procházím náš domov a vyměňuju vyhořelé svíčky za nové, co jsem s sebou přinesl.

A přitom tiše zuřím.

Vysmívá se mi tu každé žbluňknutí vody ze stropu jeskyně a každý závan průvanu z tunelů.

Bastard, bastard, bastard.

Shrábnu řepy, co leží na stole, a naházím je do kotlíku v kuchyni. Zaliju je vodou a rozdělám oheň. Teprve v tu chvíli si konečně trochu vydechnu a promnu si rozbité klouby prstů. Odloupávám z nich šupinky zaschlé krve. Ani nevím, jestli je moje, nebo cizí.

Bastard.

Pořád to slovo v duchu slyším. Znělo mi v hlavě celou cestu domů.

Pod čerstvými rankami se ukrývají starší. Kvůli svému prokletému titulu se peru už dlouho. Nejde jen o to, že mě nazývají bastardem. Spíš mě dráždí další urážky, které s sebou to slovo nese.

Vždycky budeš obyčejná nula, jako ta coura, co tě porodila, vmetl mi dneska do tváře jeden pouliční spratek. A jeho hlas mi stále zní v uších.

To neměl říkat.

Zopakuj to, varoval jsem ho, *a můžeš se rozloučit se zuby.*

Nevěřil mi.

Vklouznu rukou do kapsy a přejeďu prstem po malém, zkrvaveném řezáku.

Teď už mi věř.

Za zády se mi otevřou dveře. Matka se vrátila. I na dálku vím, že voní po starém pergamenu a prsty má ušpiněné od inkoustu.

Písaři roní namísto slz slova a namísto krve inkoust, říkávala mi, když jsem byl ještě malý. A já jí to tehdy baštil, myslel jsem, že to nějak souvisí s její magií. Teprve později jsem se naučil, co magie dokáže... a co ne.

„Desmonde,“ usměje se na mě unaveně, „stýskalo se mi.“

Napjatě přikývnu, ale mlčím, aby ze mě nevyletělo něco, čeho bych litoval.

„Máš hotové úkoly?“ zajímá ji.

Možná jsme ty nejchudší víly v tomhle zoufalém světě, ale Larissa Flynnová i za to málo, co jí z těžce vydřené mzdy zbývá, nakupuje knihy. Knihy o královstvích, jež nikdy neuvidím, a lidech, s nimiž se nikdy nesetkám. Knihy o jazycích, co se nenaučím, a zvycích, které nepoznám. Knihy o životech, jaké bych si přál, ale nikdy je nebudu žít.

Jenže pod její střechou se o tom všem musím učit.

„K čemu to je?“ prohodím zahořkle, přestože jsem je samozřejmě udělal. Z nějakého důvodu nedokážu stránky těch zpropadených knih přestat obracet v marné naději, že se mi jednou podaří změnit svůj život. Náš život.

Matka se rozhlédne po svíčkách.

„Desmonde,“ nasadí tichý, káravý tón. „Koho jsi podvedl tentokrát?“ Sice se tváří nesouhlasně, ale v očích jí jiskří šibalství.

Na oko moje handlování odsuzuje, ve skutečnosti ho však tiše podporuje. Jindy bych ji pobavil nějakou historkou, protože se jí obvykle snažím pomáhat.

„Záleží na tom?“ zamumlám tentokrát a nakloním se nad kotlík. Páchnu po řepě a oblečení mám na několika místech zacákané její šťávou. Ty svíčky jsem vyměnil za pořádné jídlo. A tak máme k večeři řepu.

Měl bych být vděčný. Mohlo by to být i horší. Občas chodívám spát s hlavou plnou myšlenek a zoufale prázdným břichem.

A ráno se probouzím s pískem v očích a mezi prsty u nohou a celá ta noční můra začne nanovo.

Nenávidím chudobu. Nenávidím pocit, že si můžeme dovolit jen to nejhorší, co tahle říše nabízí, jednoduše *proto*. Ale ze všeho nejvíc se mi přičí to, že musím dělat těžká rozhodnutí. Knihy, nebo jídlo? Učit se, nebo jíst?

„Vůbec by to nebyl problém, kdybys mi dovolila použít jen špetku mojí magie,“ osočím ji.

Cítím, jak mi pod kůží a konečky prstů vibruje moc a čeká, až ji povolám.

„Žádná magie.“

„Všichni si myslí, že jsme slabí, mami.“ Nejsilnější víly ovládají nejvíc magie – nejslabší nejméně. A každý, kdo mě zná, mě považuje za jednu z těch nebohých hříček přírody, co se narodila úplně bez magie.

Nemanželská *bezmocná* víla. S výjimkou otroctví je tohle snad ta nejméně záviděníhodná pozice v našem světě.

Jenže já mám magie spoustu a teď, na prahu puberty, cítím, jak se mi prohání žilami. Jako blížící se bouře. A je čím dál obtížnější ji držet na uzdě.

„Takže mám mít moc, ale nesmím ji použít?“ vyhrknu zapáleně. Tuhle debatu jsme vedli už mnohokrát. „Mám číst a učit se, ale nesmím působit vzdělaně?“

Vezme mě za ruku a přejeje prsty po mých rozbitých kloubech. „A máš být silný, ale neměl bys toho zneužívat,“ dodá. „Ano, synu. Buď skromný. Mluv, ale víc naslouchej. Ovládej svou magii i svou mysl.“

Zbývají mi tedy jen svaly. A i ty bych podle ní měl před světem ukrývat.

„Nadávají mi do bastardů,“ vyhrknu. „Věděla jsi to?“

Nepatrně vytřeští oči.

„Mě nazývají bastardem a tebe courou. Proto mám v jednom kuse rozedřené ruce. Peru se za tvou čest.“ Začíná mě přemáhat vztek, což nikdy nedopadne dobře. Pod matčinou střechou panují dvě přísná pravidla: zaprvé nesmím používat magii a zadruhé se musím ovládat. To první mi docela jde, to druhé ani trochu.

Matka se otočí k našemu ubohému kotlíku s řepou. „Nejsi bastard,“ zašeptá tak tiše, že ji přes vroucí vodu téměř neslyším.

Málem se mi zastaví srdce.

Nejsem... bastard? Nejsem levoboček? V tu ránu se mi změní celý svět.

„Já nejsem bastard?“

Pomalou ke mně zvedne pohled. Přísahal bych, že v jejích očích vidím záblesk lítosti. Nechtěla mi to říkat.

„Ne,“ odpoví o něco odhodlaněji.

Srdce se mi splašeně rozběhne. Ani se mi jí nechce věřit. Něco takového synovi neplácnete jen tak mezi řečí.

Hledím na ni a čekám, že to nějak rozvede.

Matka mlčí.

„Opravdu?“ zatlačím na ni.

Roztřeseně se nadechne. „Ano, Desmonde.“

Zmocní se mě cosi, co podezřele připomíná naději. Synové bývají hrdiny ság. Na bastardy zbývají jen tragédie. Na to jsem v matčiných knihách narazil už mnohokrát.

Jsem něčt syn. Legitimní syn. Na okamžik pocítím mužskou pýchu, tu ale vzápětí udusí realita. Stále jsem jen chlapec vychovávaný svobodnou matkou a otce jsem nikdy nepoznal. Možná nejsem bastard, ale ostatní mě za něj považují a vzhledem k tomu, jak si matka potrpí na tajnosti, mě za něj nejspíš budou považovat i nadále.

„Zemřel?“

Jak? Proč jsme dopadli zrovna takhle?

Matka zavrtí hlavou a uhne pohledem.

„Opustil nás?“

„Ne, chlapče.“

Co zbývá?

Napadá mě jediná možnost. Pozorně si matku prohlédnu. Je to tvrdě pracující žena, kolem níž se vznáší mnoho otazníků a která mě naučila lhát a skrývat před lidmi pravdu.

„Ty jsi opustila jeho,“ konstatuju. Nic jiného už nezbývá.

Matka nakrčí čelo a stále se mi odmítá podívat do očí. Jako odpověď mi to stačí.

„Opustila jsi ho a mě jsi vzala s sebou.“

Tíží mě žaludek, jako bych v něm měl hromadu kamení. Ten pocit ztráty je téměř nesnesitelný, z velké části proto, že jsem ani netušil, že jsem kdy měl *co* ztratit.

„Kdo je můj otec?“

Matka zavrtí hlavou.

Něco takového bych z ní neměl tak složitě páčit.

„Odpověz mi. Dlužíš mi to.“ Pod kůží mi vibruje magie a snaží se prodrat na povrch. Chci jen to jméno.

Matka znovu zavrtí hlavou a zamračí se.

„Jestli mě máš aspoň trochu ráda, povíš mi, co je zač.“ Mohl bych ho vyhledat, mohl by mě uznat a všichni ti zmetci, co mi nadávali do bastardů, by konečně věděli, že otce mám...

Magie ve mně čím dál víc nabývá. Cítím, jak se mi plazí po zádech a tlačí zevnitř na kůži.

„Nepovím ti to *právě proto*, že tě mám ráda,“ prohlásí podrážděně.

Její tón naznačuje, že bych měl to téma nechat plavat. Jenže se tu bavíme o mém *otci*. O polovině mého já, kterou jsem celý život postrádal. A ona se chová, jako by na tom nezáleželo.

„To má být odpověď?“ vyprsknu popuzeně. Rozvířené emoce dál přiživují magii, z níž mě už svrbí celá záda.

„Pravda by tě mohla stát život, Desmonde,“ okřikne mě matka. Srdce mi tluče čím dál rychleji. Svrbení v zádech se mění v ostrý, bolestivý tlak.

Kdo je můj otec? Potřebuju to vědět!

„To ty do mě věčně duníš, jak se mám vzdělávat,“ namítnu. „Vědomosti jsou mocnější než ostří,“ předhodím jí její vlastní poučku. „A přitom mi nechceš říct, kdo je můj otec,“ vykřiknu a současně cítím, jak kůže na mých zádech povoluje a praská.

Magie se ze mě vyřine ven. Pod její silou jen bezmocně zasténám, předkloním se a naslepo zašátrám po skále, abych se o něco opřel.

Vyrůstají mi křídla, dojde mi. Záda mi pulzují a na kůži mě lechtá magie. Není to vyloženě bolestivé, ale rozhodně ani příjemné. Moc mě zcela pohltí a zatemní mi zrak. Třesu se po celém těle.

Netušil jsem, že to bude takové.

Jako v mlze vnímám, že se matka odvrací od kotlíku. Náhle mám její plnou pozornost. Obvykle by mě pokárala, že jsem neudržel magii na uzdě, ale tentokrát na mě jen ochromeně civí.

Ztěžka oddechuju mezi jednotlivými návaly moci.

Proč se mi křídla objevila zrovna teď?

Cukají sebou a měla by mě stahovat k zemi, ale magie je nadlehčuje, jako bych byl pod vodou.

Zamrkám a pokouším se zaostřit. Na vteřinku se mi to podaří a náhle vidím matku zcela jasně.

Třeští oči na moje křídla. Roztřeseně ustoupí a málem převrhne horký kotlík.

„Máš jeho křídla,“ zašeptá zděšeně.

Zrak se mi znovu rozostří a bezděčně obrátím pozornost dovnitř. Bojuju s tím, protože tenhle rozhovor chci dokončit.

„Čí křídla?“ vyhrknu. Vlastní hlas mi zní jako z velké dálky. Jako bych byl v jiné místnosti. Tělem mi pulzuje magie.

Matčinu odpověď neslyším, ale nevím, jestli za to může hučení v mých uších, nebo mi vůbec neodpověděla.

„Pověz mi to a já přísahám u Nehynoucích bohů, že to nikdy neprozradím.“

Moc postupně ustupuje a tma před mýma očima se začíná vyjasňovat. V matčině tváři vidím stejný lítostivý pohled, jaký mi často věnují lidé ve městě.

„Takový slib bys nedokázal dodržet, synku,“ zašeptá zlomeně. Hrůza a lítost z její tváře mizí a nahrazuje je beznadějí a zoufalstvím.

Nepoví mi to. Ani dnes, a soudě dle jejího výrazu, ani v nejbližší době. Raději mě nechá roky trpět a snášet urážky a pošťuchování. Jen aby mě mohla chránit. Jako bych byl bezbranné mimino!

Popadne mě vztek a spolu s ním mě znovu zaplaví magie.

... *Ted' už jsi muž...*

To jsem. Křídla to jasně dokazují. Křídla a moc, která narůstá a zatemňuje mi zrak. Cítím, jak se mi křídla za zády rozpínají, ale jsou příliš velká. Ve stísněné jeskynní komnatě se mi je nedaří roztáhnout úplně.

Mám příliš mnoho magie.

Zapotácím se. Vztek živí moji moc a ta na oplátku přizívuje vztek a obojí kaskádovitě narůstá.

Neovládnu to.

Ta myšlenka mi prolétne hlavou jen zlomek vteřiny předtím, než ztratím nad svou mocí vládu. Moje tělo je pro takové množství magie příliš malé a vůle příliš slabá.

Bouře v mých žilách pronikne ven.

„Pověz mi to,“ zahřímám hlasem podbarveným mocí. Jídelní stůl odlétne na druhý konec místnosti a židle popadají na zem. Naběračky zavěšené nad kotlíkem létají vzduchem a hrubé kamenné talíře se třísť o zdi.

Matka pod tíhou mé moci jen o pár kroků ucouvne, ale nespadne, což o její vlastní síle vypovídá víc než dost. Vidím, jak se kolem ní ovíjí moje magie, jako stružky černého dýmu.

Když se teď ze mě vyřinula ven, můžu zase jasně myslet.

Vztek nahradí hrůza. Takhle jsem s matkou ještě nikdy nemluvil. Ještě nikdy jsem se nepřestal ovládat. Na druhou stranu mi vlastní moc ještě nikdy nepřipadala tak *neovladatelná*.

Pořád ji před sebou vidím. Obtáčí se kolem matčina krku a proniká jí pod kůži.

Matka naprázdno polyká a já bojuju s nevolností.

Co jsem to provedl?

... *Copak to nevíš...*

... *Nectíš to...*

... *Přinutil jsi ji k odpovědi...*

Bohové. Náhle to cítím. Jako přízračnou končetinu. Moje magie se prodírá do matčina těla a páčí z ní tajemství.

V očích se jí mihne cosi znepokojivého, cosi, co až nepříjemně připomíná strach.

Bojí se *mě*.

Chvilí s mou mocí bojuje, ale nakonec podlehne.

„Tvůj otec je Galleghar Nyx.“

Kapitola Druhá

Král stínů

Před 254 lety

„Jsou tady.“ Matka se vřítí do jeskyně a prudce za sebou zabouchne dveře.

„Kdo?“ Zavřu rozečtenou knihu a shodím nohy ze stolu. Nesmím si je na něj dávat a za normálních okolností by mi to dala pěkně sežrat, ale dneska si toho ani nevšimla.

„Vojáci tvého otce.“

Poplašeně vytřeštím oči. Matka mě chytí za paži a táhne mě hlouběji do slují, kde se nacházejí naše pokoje. Každá místnost v našem obydlí má buď dveře, nebo umělou zeď, které oddělují naše jeskyně od těch ostatních. Arestyské jeskyně jsou obrovské bludiště rozpínající se téměř pod celým ostrovem. Dokonce ani já je neznám všechny, a to jsem v nich strávil celý život.

„Jak nás našli?“ vyhrknu nervózně.

Ovládej se, nabádám se v duchu, byť v hlavě neslyším svůj, nýbrž matčin hlas. U víl jsou emoce s magií úzce propletené. Jakmile člověk přestane ovládat jedno, ztratí vládu i nad druhým.

A pokud se k nám blíží královi muži, nesmím ztratit kontrolu.

Před třemi lety, v den, kdy mi matka prozradila, že můj otec je *ten* Galleghar Nyx, tyranský král noci, jsem se vzdal snů na věle setkání. To budu raději bastard než *jeho* syn.

Galleghar Nyx je mocný muž. Krutý mocný muž. A rozhodně byste si nepřáli, aby si vás všiml.

„Někdo zahlédl tvoje křídla,“ zamumlá.

Polknu. Moje snadno zapamatovatelná, *proklatá* křídla. Ostatní víly nemají křídla s pařáty, jako draci nebo démoni. Ve skutečnosti se takovými křídly pyšní jediná pokrevní linie – ta královská.

A já ke své smůle otcova křídla podědil.

„Museli to nahlásit,“ dodá matka.

Sevře mě strach. Můžu za to já. Poslední tři roky jsem křídla důsledně skrýval, ale i moje vyceповané sebeovládání sem tam uklouzne.

„Omlouvám se,“ vyhrknu a prohrábnu si rukou bílé prameny vlasů. Zní to banálně. Za chybu se omlouvá snadno, ale tohle není jen tak nějaká chyba.

Vyhledával jsem rvačky a pokukoval po krásných ženách. Riskoval jsem znovu a znovu a pouštěl se do věcí, při nichž se křídla vynořují.

A potom ta vesnická dívka minulý týden... viděla je. Viděla je a už se chtěla rozběhnout za místními staršími. Podařilo se mi ji zadržet jen výměnným obchodem – její mlčení za náramek z měsíčních paprsků a srdcí asteroidů.

Magii se ohánět nemůžu, ale uzavírání dohod mi jde dobře.

A tak jsem měsíci šeptal příběhy o slunci, dokud se neuvolil mi dát kousíček svého světla, a vesmíru jsem výměnou za ta srdce dovolil ochutnat svou moc. Trvalo to čtyři dny, ale nakonec ta dívka svůj nebeský náramek dostala.

A evidentně to bylo k ničemu. Během těch čtyř dní, než jsem splnil svou část dohody, o mých křídlech někomu řekla. Na dědice nočního království koneckonců nenarazíte každý den.

„Neomlouvej se za to, kým jsi,“ vyhrkne matka. Nechce, abych na sebe bral vinu za něco, co moje vina rozhodně je. Dotáhne mě do svého pokoje a zabouchne za námi dveře.

„Tvoje moc se stále probouzí?“ zeptá se.

Přikývnu. Byl jsem silný už předtím, než mi vyrašila křídla, a té noci jsem získal velkou část své magie. Přesto cítím, jak ve mně stále narůstá.

Matka mi věnuje pohled plný pýchy a obav. „Jsi silný, chlapče. Ještě ne dost na to, abys unikl z otcových spárů, ale jednou... jednou by ses mohl stát jeho noční můrou.“

Nevím, co si s jejími slovy počít. Jindy by mě její chvála nejspíš těšila, ale v téhle situaci mě tíží v žaludku jako zkažené maso.

Matka pustí moji ruku a přejde ke své rozvrzané posteli. Odšune ji stranou a zahledí se na podlahu. Následuju její pohled k nerovnému, skalnatému povrchu. Vidím tam jen vrstvičku prachu, nic víc.

Matka zvedne ruku a začne cosi mumlat. Z její magie mi naskočí husí kůže. Země se zamihotá, zavlní, pak zmizí a na jejím místě se objeví obrovská jáma. A uvnitř...

„Mami...?“

Uhranutě civím na hromadu mincí, které jámu vyplňují skoro až po okraj. Některé jsou měděné, jiné stříbrné, ale z velké části jde o zlatáky. A mezi mincemi vidím roztroušené i hrubé drahokamy, takové, které pulzují vlastním srdečním tepem.

Lapis viventem. Alchymistické kameny.

„Co... co to je?“ vydechnu.

Je tam mnohem víc, než by si mohla kdy vydělat jako písarčka. Ať už se matka věnovala čemukoli, rozhodně netrávila čas jen přepisováním arestyských písemností.

Matka na poklad hledí taky. „To je tvoje,“ oznámí mi a otočí se ke mně.

Její slova jsou pro mě jako rána do břicha. Copak tohle všechno šetřila... pro mě?

Vrtím hlavou. Víly podobné dary nerozhazují jen tak. Vždycky to má nějaký háček. Máme to už v povaze.

Připadá mi to jako prokletá magie.

„Nevezmu si to.“

„Ale ano, synku,“ ujistí mě, „spolu se zbytkem svého dědictví.“

Nakrčím čelo. Ono je toho víc?

Matka mě propaluje pohledem. „Patří ti ještě má tajemství.“

Srdce mi splašeně uhání. Nechci se dozvědět žádné z jejích tajemství, protože *tajemství nejlíp jedna duše chrání*.

Stisknu víčka a prudce zavrtím hlavou. Nechci myslet na to, proč se matka chystá porušit jedno ze svých nejposvátnějších pravidel. Proč mi předává moje *dědictví*. Jak zlověstné slovo.

„Desmonde,“ vyhrkne, chytí mě za rameno a zlehka mnou zatřeše. „Kde je ten muž, kterého jsem vychovala? Potřebuji, abys teď byl silný.“

Otevřu oči a mlčky ji prosím, ať se touhle cestou nevydává. Jenže ona můj pohled ignoruje.

„Denní král mi dluží laskavost. Vezmi si ty peníze a kup si za ně azyl.“

Azyl? V Říši dne? Tam bych už nikdy nespátral noc.

„Pokud nepřijme peníze, řekni mu, že jsi syn Larissy Flynnové a Galleghara Nyxe. Pokud to bude nutné, ukaž mu svá křídla. Pak tě neodmítné.“

„Jen když půjdeš se mnou,“ přeruším ji. Mám dojem, že právě v tomhle bude ten háček – vyhledat bezpečí a současně opustit matku. To neudělám.

Pohladí mě po tváři. „Nemůžu, chlapče. Svůj osud jsem si zpečetila už dávno.“

Mžourám na ni a vůbec nechápu, co se mi tím snaží říct.

„Pozorně poslouchej,“ pokračuje, „protože ti to stihnu říct jen jednou. Tvého otce jsem nemilovala – nikdy,“ spustí.

Strnu. Kolikrát jsem si představoval, že se jí na to zeptám? Na to, jak se otci dostala do spárů. Nedokázal jsem pochopit, jak se moje chytrá čestná matka mohla zamilovat do krále stínů, muže, který sbíral manželky a vraždil své děti.

„Tehdy jsem se jmenovala Eurielle D’Asteria. Původně jsem patřila mezi královny špehy,“ přizná.

Moje matka? Špionka? *Tajemství nejlíp jedna duše chrání* zní jako trefný slogan pro špionku...

„Nepodávala jsem hlášení přímo jemu,“ pokračuje, „takže jsme se po mnoho desetiletí vůbec nesetkali. Všiml si mě až ve chvíli, kdy jsem odvrátila jeden z pokusů o jeho atentát.“

Matka zachránila králi život. To odhalení mi zanechá hořkou pachut v ústech. Na ulicích se potloukají stovky sirotků, jejichž život má větší cenu než život té zrůdy, co nám vládne.

„Galleghar mě pozval do paláce, aby mi osobně poděkoval a ocenil mě.“ Zadívá se do dálky a zatřeše hlavou. „Měla jsem být prozíravější. Tehdy jsem do sálu vstoupila jako špionka a na konci setkání jsem byla zbavena všech hodností a povinností a poslali mě rovnou do harému.“

Povytáhnou obočí. „Proč?“ nechápu. Z toho, co jsem četl, si víly nevybírají druhy během jednoho dne. Obvykle kolem sebe dlouho krouží, mnohdy i stovky let, než se rozhodnou usadit.

Matka pokrčí rameny. „To mi nikdy neřekl.“

Takže ji připravil o její život a vnutil jí svazek. Z té představy mě mrazí.

Z takového svazku jsem vzešel.

„Strávila jsem s ním spoustu let. Spoustu dlouhých osamělých let. A pak se jednoho dne všechno změnilo. Galleghar svým konkubínám moc volnosti nedává, ale jednou jsem výjimečně dostala

svolení opustit palác. Šla jsem se podívat na potulný cirkus a tamní jasnovidka mi prozradila střípek mé budoucnosti.“

Na vteřinku se odmlčí. „Řekla mi: ‚V hodině nejvyšší nouze si uvědomíš, co máš udělat, a svět ti za to poděkuje.‘ Úplně jsem ta slova pustila z hlavy. Vzpomněla jsem si na ně až v den, kdy jsem zjistila, že jsem těhotná. Měla pravdu. Uvědomila jsem si, co musím udělat. Vyměnila jsem stovky let života za příležitost k útěku a vyklouzla jsem králi přímo pod nosem. Uprchla jsem na Arestys a tady jsem už zůstala.“

Matka prodala stovky let života?

Vezme mou tvář do dlaní. „Jak tedy vidíš, synku, můj osud byl zpečetěn už dávno.“

Svrá se mi srdce. Takhle nějak se asi cítí umírající hvězda. Jako by se všechno, co miluje a čím je, prudce stlačovalo dovnitř a vymačkávalo z ní život.

Zavrtím hlavou v jejích dlaních. Začínají mě pálit oči, ale pořád jsem příliš v šoku na to, abych ta slova plně pochopil.

Přitáhne si mou tvář blíž. „Ukryj svá křídla, ovládej svůj vztek a nauč se o světě všechno, co můžeš. V první řadě poznej své nepřátele,“ vydechne. „Nikomu nevěř a za žádných okolností se nikomu nesvěřuj.“

Stále mě drží za tváře, když k nám jeskyněmi dolehne vzdálené dunění kroků.

Vyplašeně se na sebe zadíváme.

Otcovi muži jsou tu.

„Mezi těmi penězi je i očarovaná brašna, do které se to všechno vejde. Posbírej, co půjde, a pak uteč. Já je mezitím zdržím.“ Kývne bradou ke dveřím v zadní části pokoje, k těm, co vedou do jeskynního bludiště pod naším obydlím.

Zavrtím hlavou. „Musíš jít se mnou,“ trvám na svém.

„Desmonde,“ opáčí klidně, „jsi syn krále. Legitimní dědic tyranského království. Musíš zůstat naživu, nejen kvůli mně nebo sobě, ale pro dobro celé říše. Rozumíš?“

„Přestaň,“ zachraptím, protože to chápu, i když nechci.

Matka mě pustí a zacouvá ke dveřím, co vedou z její ložnice do salonu. „Miluju tě, synáčku. A vždycky budu, až do skonání temnoty.“

Srdce mi duní v hrudi.

Tohle byl až doteď celý můj život. Tyhle vlhké, chladné jeskynní zdi, skromný domov a tajemná matka. Roky jsem ten život nesnášel a teď, když mi hrozí, že o něj přijdu, se s tou myšlenkou nedokážu smířit. S tím, že by se pro mě měla matka obětovat, s celou touhle zpropadenou situací ani s představou, že tenhle život, jakkoli bezútešný a sklíčující, byl i tak pro nás dva až příliš dobrý a teď o něj přijdeme.

Zírám na přetékající truhlici s mincemi. Roky nastřádaného bohatství, pro které se matka tvrdě dřela, aby mě jednou mohla zachránit. Jen mě.

Je už skoro u dveří, když mi náhle dojde, že na to nemůžu přistoupit. Na nic z toho.

Mustm ji předběhnout.

Povolám svou magii a ta se mnou prožene, jako bych ji používal celou dobu. Roky jsem ji potlačoval a ona na mě ani tak nezanevřela.

Netuším, jak s ní zacházet, ale očividně to vůbec nevádí. Stačí si jen pomyslet, že chci matku zadržet, a magie mě poslechne.

V jednu chvíli jsem muž z masa a kostí a vzápětí je to všechno, kůže, kosti i svaly pryč. Zůstane ze mě jen vědomí. Ve vteřině splynu s temnotou.

Proženu se místností a ani nemám čas nad svými schopnostmi žasnout nebo se jich zaleknout. Temnota mě přenesse mezi matku a dveře do salonu, kde se znovu zhmotním.

Matka na mě vykulí oči.

„Omlouvám se,“ vyhrknu a sáhnu po klice. V dálce slyším, jak se dusot vojáků blíží. „Nevychovala jsi zbabělce.“

Vyklouznu z ložnice, než se matka vůbec vzmůže na odpověď.
Zablokuj dveře.

Moje moc mi znovu okamžitě vyhoví, dveře se prudce zabouchnou a zůstanou zavřené.

Ovládat magii mi přijde až směšně snadné. Je to mnohem snadnější než ji potlačovat, jako jsem to vždycky dělal.

„Desmonde!“ ozývá se z ložnice matčin tlumený, vyděšený hlas. Škubne za kliku a její magie se přetlačuje s tou mou, jak se snaží dveře otevřít, ale i přes nedostatek zkušeností cítím, že jsem silnější než ona. Mnohem silnější. Ty dveře se hned tak nepodávají.

Teď je to matka, kdo bude muset utéct zadním východem, zatímco já se postavím otcovým mužům.

A tak to má být.

Stejně si přišli pro mě.

Za zády mi znovu zarachotí dveře ložnice.

„Desmonde!“ křičí matka.

Vytěsním ji, proběhnu naším salonem a zamířím k hlavnímu vchodu. Stále slyším dusot vojáků. Zdá se, že jsou ještě v tunelech a k našemu obydlí zatím nedospěli.

Otevřu dveře a na druhém konci temného tunelu vedoucího k našemu domovu vidím skupinu ozbrojenců. Míří ke mně a já si až v ten moment uvědomím, že vlastně nemám žádný plán.

Jakmile mě muži a ženy v uniformách zahlédnou, rozběhnou se tunelem k našemu domu. Už sahají po mečích u pasu. Tohle nebude přátelská návštěva. Konečně mi dochází, že královská krev v mých žilách znamená rozsudek smrti.

Zároveň mi však dává sílu. Obrovskou sílu.

Napřímím se a rozkročím. Matka se dnes obětovat nebude.
Ne kvůli mně.

Zastav je.

Magie se ze mě vyřine. Cestou tunelem ohýbá světlo a pak prudce vrazí do vojáků.

Zvedne je ze země a odhodí vzad. Všichni se skácejí na zem jako podřaté stromy. A už se nezvednou.

V tunelu se rozhostí ohlušující ticho.

Snad jsem je... nezabil?

Všimnu si, jak jeden hýbá paží a další vzdychá.

Oddechnu si. Jsou jen omráčení, ne mrtví.

Zacouvám do naší jeskyně a zavřu dveře svou mocí.

Musíme jít.

Vrátím se salonem k matčině ložnici. Sáhnu po klice a v tu chvíli na mě dolehne to ticho. Podezřelé ticho.

Nervózně otevřu.

Matčina ložnice vypadá stejně jako před chvílí až na tři drobnosti: moje dědictví je znovu schované, zadní dveře jsou otevřené a matka je pryč.

Utekla, namlouvám si v duchu. Jenže mě současně mrazí v zádech a ve vzduchu cítím...

Nepřátelskou sílu.

Tentokrát splynu s magií dřív, než na to vůbec stačím pomyslet. Zmizím z matčina pokoje a zhmotním se těsně za zadními dveřmi.

Kousek před sebou slyším hlasy a jeden z nich patří jí.

Žaludek se mi svírá strachem, který se mi pomalu šíří do celého těla jako šlahouny nějaké rostliny.

Znovu splynu s temnotou a zhmotním se za vlhkým, zmineralizovaným sloupem.

Ze svého úkrytu už matku vidím. Stojí zády ke mně. A naproti ní...

Krve by se ve mně nedořezal.

Vidím své vlasy, své oči, své rysy, to všechno v jiném muži. V muži, o němž jsem toho přečetl tolik, že mám pocit, jako bych ho znal. A pohrdám jím.

Můj otec, Galleghar Nyx, noční král.

Cívím na tyranského krále své rodné říše.

Bílé vlasy mu rámují obličej, jako by si je příliš často prohraboval. Černý šat má vyšívaný zlatem a holínky naleštěné jako zrcadla.

Je pohledný, o tom není sporu, ale působí krutě a jeho statná postava jasně vypovídá o tom, že kromě magie ovládá taky hrubou sílu.

... *zrůda...*

... *vrah dětí...*

... *mučí nevinné...*

... *loví smrtelníky...*

... *dokonce i temnota kvůli němu pláče...*

Stíny rády klevetí. Ani ony necítí vůči králi žádnou oddanost.

Všude kolem něj se vznášejí očarovaná světýlka, ačkoli mám dojem, že je ani nepotřebuje a viděl by dobře i bez nich.

„Eurielle D’Astheria,“ zamumlá. „Moje padlá hvězda.“

Nevím, z čeho mě mrazí víc. Jestli z těch slov, nebo jeho hlasu.

„Unikala jsi mi sedmnáct let.“ Doslova ji hltá očima.

Při pohledu na to, jak ji upřeně sleduje, se ve mně vzedme ochranný instinkt. Dívá se na ni, jako by si ji chtěl přivlastnit.

„Hledal jsem tě všude. Vyslechl úplně všechny. Vydal jsem se po každé stopě. Všechno marně.“ Začne přecházet sem a tam, aniž z matky na vteřinu spustí oči. „Moje oblíbená manželka si zmizí z paláce, jen pár hodin poté, co jsem se jí věnoval, a náhle

jako by nikdy ani neexistovala.“ Luskne prsty a otevře dlaně, jako by chtěl demonstrovat, že se matka dočista vypařila.

Ona ho jen beze slova pozoruje.

„Snažil jsem se vypátrat tvou rodinu, přátele – kohokoli, kdo tě znal přede mnou – a zjistil jsem, že nikdo z nich neexistuje. Všechno to byla jen falešná jména pro smyšlené lidi. Představ si, jaké bylo moje překvapení, když se ukázalo, že špionka v královských službách postavila celý svůj život na lžích. Špionka, kterou jsem si vzal za ženu.“

„To ty sis vybral mě, Galleghare,“ namítne matka tiše.

Král se zasměje. Před tím ohavným zvukem by se měl celý svět krčit strachy. „Pravda, pravda.“ Pak jeho úsměv zmizí. „Mám rád mazané bytůstky. A ty jsi byla obzvláště prohnaná. Stačila ti jedna noc, abys mě obalamutila.“ Zvedne ukazovák. „Jedna jediná.“

Přistoupí k ní blíž. Jeho kroky se rozléhají jeskyní. Z toho, jak se mu za zády převaluje temnota – v místech, kde by měl mít křídla –, vidím, že je rozzuřený i vzrušený zároveň.

„Mělo mě to napadnout,“ pokračuje. „Varovala jsi mě, jak moc miluješ tajemství.“ Přimhouří oči. „Ale jedno z nich mě obzvláště zaujalo. Před pár dny se ke mně dostala zpráva o tom, kde jsi,“ ztlumí hlas do výhrůžného šepotu, „a v té zprávě se mimo jiné psalo o tom, že máš syna.“

Zkoprním strachy. Pod kůží mi vibruje magie a dožaduje se toho, abych ji vypustil.

Musím zasáhnout, musím matku zachránit, jenže noční král je podle zvěstí jedna z nejmocnějších víl na světě. Nemůžu ho přemoci. Ale každá vteřina, kdy váhám a přešlapuju na místě, je promarněná příležitost. Jak mám odsud matku dostat?

„Takže?“ zatlačí na ni. „Je to pravda?“

Přestože ke mně matka stojí zády, zřetelně vidím, jak hrdě zvedá bradu. „K čemu je ti moje slovo, Galleghare? Copak jsi mě právě nenazval lhářkou?“

Noční král si ji chtivě prohlíží. Chystá se něco udělat, cítím to. V očích mu číhá potlačovaný vztek, kterému chce dát průchod. *Potřebuje* ho ze sebe dostat.

Už už chci vyskočit z úkrytu, když vtom král odtrhne zrak od matky a rozhlédne se po jeskyni. Znovu se rychle přikrčím za sloupem, právě ve chvíli, kdy jeho pohled padne na místo, kde se ukrývám. Ať už má v plánu cokoli, prozatím drží krutost na uzdě.

„Takže tady ses celou tu dobu schovávala? V arestyských jeskyních? Není divu, že jsem tě nemohl najít. V téhle díře by dobrovolně nežil ani ten nejubožejší otrok.“

„Musí to pro tebe být opravdu veliká rána,“ prohodí matka posměšně, „že jsem si vybrala raději tohle než život po tvém boku.“

Probodne ji očima. Chvilíčku si ji měří a pak mávne rukou. Matku smete vlna magie a odhodí ji na zem.

Přísahám, že se mi na vteřinu zastaví srdce. Vzápětí mě však popadne vztek, který zadusí všecken strach. Prožene se mými žilami, hustší než krev.

Mojí matce nebude nikdo ubližovat!

Vykročím zpoza sloupu a moc kolem mě začne shromažďovat stíny.

„Přišel jsem tě sem zabít,“ naváže král. Veškerou pozornost upírá na mou matku, a přestože se ani nesnažím být nenápadný, vůbec si mě nevšímne. Má oči jen pro ni.

Klekne si, zaplete jí prsty do vlasů a trhnutím jí zvedne hlavu. „Ale teď si říkám, že tě možná nechám naživu. Třeba bych ti mohl každý večer dovolit, aby sis vybrala, kdo tě znásilní.“

Kypí ve mně moc a vztek ji dál přiživuje. Udělám krok vpřed, potom další. Stále si mě nevšímli. Navzájem se propalují nenávistnými pohledy.

Matka se jeho výhrůžce vysměje.

„Hlavně, když to nebudeš ty.“

Naskočí mi husí kůže. Matčina slova i hlas znějí úplně jinak. Vždycky jsem ji měl za jemnou bytost, jenže to ona není. Bohové, teď to vidím jasněji než kdy dřív. Je tím, kým chce zrovna být – milující matkou, královskou špionkou, neochotnou konkubínou, nemotornou písarkou. A pod všemi těmi maskami se ukrývá žena, před níž by se měli muži krčit strachy.

Král se odtáhne a vstane. Její slova ho šokují stejně jako mě.

Poznám přesně ten moment, kdy ho šok přejde. Kruté rysy jeho tváře se ještě víc vyostří. Jeho popudlivost se tolik podobá té mojí. Bublá těsně pod povrchem a nabírá sílu.

Už se nedivím, že se matka tvářila tak vyděšeně, když jsem se před třemi lety přestal ovládat a popustil uzdu své moci. Už chápu, proč mě tolik nabádala k sebekontrolě. Viděla to, co já zjistil až teď...

Jsem jako otec.

„Hlavně ne já?“ zopakuje. „Opravdu? Tak ochotně bys roztáhla nohy otrokům a zlodějům?“ Viditelně zuří. „Možná že když se ti tolik hnusím, měl bych se o to postarat sám.“ Zvedne ruku k opasku a to je pro mě poslední kapka.

Bez přemýšlení se vrhnu do temnoty. Zhmotním se před otcem s napřaženou pěstí a setrvačností pokračuju vpřed. S hlasitým zaryčením ho praštím do obličejce. Do té rány vložím všechnu svou zlost, strach a slušnou dávku moci.

Král proletí vzduchem a se zaprašněním dopadne na jeden ze sloupů, který se pod ním rozletí na kusy.

Měl bych popadnout matku a zmizet, ale tohle je můj otec. Muž, který ji ponižoval, vyhrožoval jí a *udeřil* ji. Otec, po kterém jsem kdysi tolik toužil. Netvor, před nímž mě matka chránila. Muž, jehož prokletá krev koluje i v mých žilách.

Cítím tu mocnou, zkaženou krev. Ponouká mě k zákeřnosti, k tomu, abych dokončil, co jsem začal. A já nad svou popudlivostí stále nemám dost kontroly na to, abych magii odolal.

Napřímím se a za zády se mi roztáhnou křídla.

„*Desmonde*,“ vyhrkne matka, „*nedělej to*.“

Nevnímám ji. Vykročím k otci zahalený temnotou a dívám se, jak se zvedá do sedu. Z koutku úst mu vytéká tenký čůrek krve.

Ledabyle si ho setře a prohlédne si mě i má křídla. „Takže je to pravda.“ Sjede pohledem moji hubenou, šlachovitou postavu a zadívá se mi do tváře. „Škoda, že nejsi moc k světu.“

Beze slova zatnu zuby.

Probodáváme se pohledy a hněv nám oběma proudí pod kůží jako divoká řeka.

Otec se krutě ušklíbne. „Ano, opravdu jsi můj syn. Ta moc je těžké břemeno, že?“

Nejspíš bych mu nedokázal odpovědět, ani kdybych nakrásně chtěl. Musím ze sebe tu magii dostat, než mě úplně pohltní.

Matka mě chytí za rameno a vytrhne mě z omráčení. „Nech ho být, *Desmonde*,“ zašeptá.

Ne dost tiše.

Král k ní sklouzne očima. „Má mě nechat být?“ uchechtne se a přimhouří oči. „Snad si nemyslíš, že vás nechám uniknout po druhého?“

V jednu vteřinu stojí otec přede mnou a vzápětí je pryč. Trhnu sebou.

Máme stejné schopnosti.

Seběhne se to tak rychle.

Matčina ruka mi spadne z ramene. Otočím se k ní. Král stojí za jejími zády a drží jí nůž pod krkem.

Nezaváhá. Bleskurychle přejede ostřím po matčině křehkém hrdle, po hrdle jediné osoby, na které mi kdy záleželo.

Jako by se zastavil čas. Všechno ustrne.

Celý můj život se smrskne do té jediné hrozivé vteřiny. Nemůže to být pravda. Určitě se mi to jen zdá.

Ta krev, co se matce rozlévá po krku jako děsivý náhrdelník, nemůže být skutečná. Stejně jako její překvapený výraz, přiškrcečný nádech a bublinky vyvěrající z její rány. Ani otcův spokojený úšklebek a krutý pohled.

Nic z toho není možné.

A pak se čas se zasvištěním znovu rozběhne a mně dojde, že to je skutečné. Takhle vypadá smrt. Takhle vypadá pravá nekonečná ztráta.

Pořád jsem jako ta umírající hvězda. Všechna moje magie, zármutek, zlost a strach se stlačují dovnitř, až je to neúnosné. Jeskyňně kolem nás potemní.

Dívám se na matku a téměř nevnímám horké slzy, co se mi kutálejí po tvářích.

Zvednu zrak k otci.

Všechno utichne. Moje bolest, moc i umírající srdce. Slyším jen vlastní dech.

A pak ta stlačená magie vybuchne.

Moc ze mě vyšlehne v prudké vlně. Otec vytřeští oči a rychle zmizí.

Magie promění všechno kolem v prach – skálu, domov, kde jsem vyrostl, dědictví, co mi matka schraňovala, vojáky ležící v bezvědomí před našimi dveřmi i tunely, v nichž jsem posledních šestnáct let žil. Všechno je rázem pryč, jako by to tu nikdy ani nebylo.

Vlasy a oblečení kolem mě poletují ve víru moci. A stále ze mě tryská další síla. Hřmí tak, že neslyším nic jiného. Hučí mi v uších, v hlavě, v srdci. Bobtná rychleji než můj vztek, je mnohem větší

než moje úzkost a tne hlouběji než moje pýcha. Je jako moře a já se v ní topím. Jako propast, do níž se nezadržitelně propadám.

A právě když si říkám, že mě magie zcela pohltí, její proud zničehonic zeslábne.

Lapám po dechu. V nastalém tichu je i moje sípání téměř ohlušující.

Nejistě se potácím a s mrkáním se rozhlížím kolem.

Pryč. Všechno je pryč. Jeskyně, vojáci, král.

Zadívám se na noční oblohu. Kolikrát jsem v tom domě bez oken hleděl do stropu a toužil zahlédnout hvězdy?

A pak mi pohled padne na matku. Té se jako jediné moje moc nedotkla.

Jenže i ona je už pryč.

Dovrávorám k ní a padnu na kolena. Zvednu ji a chvíli ji hou-pám v náručí. Její překrásné fialkové oči hledí kamsi do prázdna a na krku jí zeje rozšklebená rána.

„Ne, mami...“ Zlomí se mi hlas.

Během několika vteřin mám její krev na pažích a prosakuje mi i oblečením.

Musí... musí existovat způsob, jak to napravit.

Zadívám se na ránu na jejím krku. Přitisknu k ní roztřese-nou dlaň a prosím magii, aby matku vyléčila. Nic se nestane. Zkousím to znovu a znovu se stále stejným výsledkem. Možná jsem předtím spotřeboval všechnu moc, nebo možná nejsem léčitel.

Nebo je možná jednoduše pozdě.

V krku mi bublá jakýsi podivný, bezeslovný zvuk. Protože opravdu *je* pozdě.

Necítím žádný pulz, žádný dech ani život.

Je mrtvá. *Mrtvá.*

Z oblohy na mě mrkají hvězdy.

Vydere se ze mě zmučený výkřik. A pak další a další. Řev postupně přejde ve vzlykot. Skláním se nad matčíným tělem a tisknu ji k sobě. Kdybych mohl, vyrval bych si srdce z těla. Ta bolest je nesnesitelná.

Zabořím tvář do jejího ramene. Na obličejí a ve vlasech cítím chladnoucí krev.

Nevím, jak dlouho tam takhle sedím. Hodiny? Minuty? Nevídám v tom žádný rozdíl. Můj zármutek je pořád stejný. Vzlyky konečně utichnou a nahradí je těžká, bolestná otupělost.

A pak mě zamrazí na zátylku.

V zádech cítím upřené pohledy. Strnu. Nemusím se ohlížet. Víím, že jsou to místní. Křídla mám stále venku a v náručí stále svírám svou matku. A pořád je mrtvá.

Nezáleží na tom. Na ničem mi už nezáleží. Nemám ani matku, ani domov, ani jmění. Nemám žádnou budoucnost.

Lidé si za mnou špitají. Čiší z nich zvědavost a strach. Celý život mě považovali za bastarda, chudého bezmocného bastarda. A teď náhle vidí, čím jsem syn a jakou vládnou mocí.

Ještě včera by mi to přineslo uspokojení. Dnes mě jejich přítomnost rozčiluje.

Jeden z nich nás udal. Prozradil králi, že jsem tady. Jeden z nich za tohle všechno může. Ať už to byla ta vesnická dívka, její otec nebo kdokoli jiný, kdo viděl něco, co neměl. Pověděli o mně králi. Museli vědět, že si pro mě přijde. Museli vědět, že tím mě i matku odsoudí k smrti.

Pomalou vstanu s jejím tělem v rukách a otočím se k místním.

„Kdo to byl?“ zeptám se tiše a přejeďu pohledem po tvářích v davu. „Kdo o mně a matce napsal králi?“

Nikdo ani nepípne, ale několik víl se neklidně ošije a zatěkají mezi sebou pohledem.

„Kdo to byl?“ vykřiknu a vypustím další vlnu moci. Víly popadají na kolena a sborově zavřísknou.

Doširoka roztáhnu křídla. Pro jednu je ukazuju zcela záměrně. Ti, kteří je doposud neviděli, si je můžou konečně prohlédnout. Sledují je s hrůzou v očích.

Nikdo nepředstoupí. Postupně se každému z nich zadívám do tváře. Tehdy jim konečně dojde, že chlapec, za jakého mě měli, byl pouhý přelud. Že jsou jen obyčejné myši a já zmije, která se mezi nimi celou dobu ukrývala.

„Přísahám na matčin hrob,“ zahřímám do noci, „že zjistím, kdo je za to zodpovědný. A *osobně si to s ním vyřídím.*“ Země se chvěje mými slovy a víly znovu zděšeně zalapají po dechu.

Zakloním hlavu ke hvězdám. Vím ještě o jedné víle, která mi za tohle zaplatí. Která si můj hněv zaslouží ze všech nejvíc.

Pokrčím nohy v kolenou a odrazím se i s matkou do vzduchu. Křídla mi pleskají za zády a já je poprvé v životě přinutím letět.

Se zatnutými zuby stoupám k obloze. Zpočátku mě ve vzduchu drží jen vůle a špetka magie. Potom se však ve mně probudí instinkt a křídla se začnou pohybovat sama od sebe, jako bych letěl už postě.

Mířím ke hvězdám a za tím bezvýznamným městem plným bezvýznamných lidí a jejich bezvýznamných snů se ani jednou neohlédnu.

Křivdy je třeba napravit. Král musí zaplatit.

Moje pomsta svrhne celou říši.